

Kik a győzedelmesek?

Az Újtestamentumi kijelentés különös ígéretekkel tartalmaz a győzedelmesek számára, melyeket főleg a Jel. könyve 2. és 3. fejezetében található főpásztori levelekben olvashatunk. Kik ezek a győzedelmesek? Miben áll a győzedelmük? Min és mivel győznek? Ezek a kérdések sokakat foglalkoztattak, de szentírászerű, feleletet ritkán hallunk e kérdésekre.

Győzedelmes élet alatt legtöbbször azt az erőfeszítést értik, hogy valaki a testi kívánságokat magában el tudja folytatni. Ha valakin erőt vesznek ezek az indulatok, az azt mondja magáról, hogy nem él győzedelmes életet. E gondolatkapcsolásnak oka a testi bűnöknek és különösen a paráznaságnak más bűnök fölött való túlzott kiemelése. Ha valaki irigy, vagy pletykál, vagy szívtelenül viselkedik, az nem szokta magáról mondani, hogy "nem élek győzedelmes életet". Pedig ezek a bűnök Isten szemében sokszor talán erősebben esnek a mérlegbe, mint a testi kívánságok, melyeknek veszélyét semmiképp nem akarom ezzel csökkenteni. Vajjon az egyes bűnökkel való viszonyunkat illeti a győzedelmes, vagy nem győzedelmes élt fogalma, vagy más viszonyra vonatkozik: erre a kérdésre próbálunk az alábbiakban válaszolni.

Ha a győzelem az egyes bűnök visszafolytásában áll, akkor a győzelem utja az emberi erőfeszítés; látni fogjuk, hogy az a felfogás bibliaellenes, hamis. A megtérés, megszentelődés és a végső győzelem utja ugyanaz: a hit, és nem az emberi erőfeszítés, mely olyan tetteket akar magából kipréselni, melyek az emberi természet tövisbokrán nem nőnek. I. Ján. 5:4 mondja: "Az a győzelem, mely legyőzte a világot a mi hitünk!" És ez alatt a hit alatt nem a helvéci hitvallást, sem az ágostai hitvallást, nem szabad értenünk, mert a hit értelmi részével Sátánék is körülbelül tisztában vannak, hanem az Istenbe vetett gyermeki bizalmat. A győzelem utja ez: magunkat feltétlenül és egészen rábízni Istenre! Várni Isten szabadítását.

Ha pedig a győzelmet nem mi vívjuk ki erőfeszítésünkkel, hanem imádságainkra feleletül Isten adja meg, akkor a mi győzelmünk az Ő erőfeszítésén alapul, akkor tulajdonképpen Ő a győztes! Bizonyos, hogy ami nekünk lehetetlen, az Istennek szeme hunyorítására megvalósul; mégis azt mondtam, hogy a mi győzelmünk az Ő erőfeszítésén alapul, mert győzelmünk alapja Isten áldozata, a gecsemáni véres küzdelem, a golgotai halál. Isten emberré lett, hogy győzzön s a gyenge ember erőfeszítése és hűsége, melyet az ember Jézus felvett ki, vívta ki a győzelmet, a szabadítást számunkra, ki a bűn tehetetlen fogjai voltunk. A mi győzelmünk tehát nem lehet más, mint Jézus győzelme mellé állás, hitvallás Krisztus mellett a golgotai győzelem magasztalása, annak hívó elfogadása. Ez pedig csak addig kerül erőfeszítésbe, amíg a hazugságot, saját dicsőségünk keresését el nem űzzük szívünkől, vagyis győzelmünk nem erőfeszítésbe kerül, hanem erőfeszítés nélküli hitbe; a hívó kisgyerek színvonalára való alászállásban, magunk megtagadásában. Nagyszerűen fejezi ki ezt a győzelmet Lk. II:22. hol az embereket fogvatartó erős fegyveres, azaz Sátánt egy nálánál erősebb: Jézus legyőzi, s aztán zsákmányát azaz az embereket "szétosztja" azaz tisztá angyalaira bizza. A Sátán és a bűn elleni egész hadjárat tulajdonképpen egy ítélkezési folyamat, melyben Isten ül törvényt és a Sátán először vádol, majd vádlottból vádló és vádlóból vádlott lesz és az emberiség megtisztult képviselője, az egyház fogja Sátánt vádolni s ellene bizonyosságot tesz. Erről a perről mondja Pál: "Győzni fogsz mikor ítélkezel" Ró. 3:4. A Sátánon aratott győzelemért egyszer a dicsőítés nem az embernek fog szólni, hanem a golgotai Báránynak, ezt mutatja a Jelenésekbeli angyalfejedelem diadalkiáltása: "Győzött a Juda törzseből való oroszlán!" - mikor a látnok egy megölt Bárányt lát. /Jel. 5.5./ Mikor ez a könyv az Ige diadalutját írja le, ezt mondja a hitetlen emberiséget vád alá helyező isteni Igéről: "Elment győzve és hogy győzzön". /Jel. 6.2/ A világosság ellenségeiről, e világ uralkodóiról, kik hatalmukat a fenékvadnak rendelik alá, ezt mondja: "A Bárány le fogja győzni őket, mert Uraknak Ura és Királyoknak Királya". /Jel. 14:17/ Ahol tehát ünnepelni kell,

mindenütt Jézus jelenik meg győztesként és nem az ember; Jézus hatalmáról és erejéről van szó, nem az emberéről. Nem bennünk, azaz képességeinkben, jószágunkban van a győzelem titka elrejtve, hanem ez a titok a bennünk lakó Krisztus: "Ti Istentől valók vagytok és legyőztétek őket, mert nagyobb aki bennetek van, mint aki a világban van! /I. Ján. 4:4./ "Minden ami Istentől született legyőzi a világot!" /5:4./

A győzelem igazi kivívója mellett fontos még arra a kérdésre is ismernünk a feleletet, hogy kit vagy mit kell legyőzni? Általában azt szokták erre a kérdésre felelni, hogy a bűnt. A Szentírás azonban sohasem adja ezt a feleletet, mert a bűnt már legyőzte a Bárány s így azzal nekünk semmi dolgunk. Aki azzal vesződik amit soha megtenni nem tud, s amit már megtett helyettesít más, annak a harca szélmalom harc, hiábavaló erőlködés és időfeccsértés. Mikor a Biblia arról beszél, hogy le kell győzni a gonoszt /Róm. 12:21./; /I. Ján. 2:13-14./, akkor gonosz alatt nem a bűnt, hanem a bűn cselekvőjét, a gonosz embert, a gonosz angyalt érti, a Diabolost, a Rágalmazót, vagy Vádlót. Sátánt és híveit, továbbá a gonosz rendszert, amelyben Sátán összehangozza híveit, a Szentírás világnak nevezi. A görög pogány irodalom világ alatt, melyet kosmos szó jelöl, első sorban rendet, azután a teremtés rendjét, végül magát a teremtést érti. A Bibliaolvasók elkövették azt a hibát, hogy a Szentírásbeli világ alatt, mindjárt és csak ezt az utolsót értették, az Isten teremtését s így azt a gyűlöletes színt és ártó jellegst, melyet a Biblia a kosmosnak tulajdonít, átruházták Isten teremtésére s győzelem alatt Isten teremtésének megvetését és életükből való kitagadását értették. E szerint a győzedelmesek az önsanyargatók, a testkinzók, kik magukból természetes kívánságokat kitudták irtani, ha ugyan kitudták! A kosmos és a világ azonban rendet, világrendet jelent, és pedig azt a gonosz rendet, melyben most szervezte az embereket a világ ura a Sátán. Aki ebből a világrendből kitudja hámozni szakítani magát úgyhogy egy másik mennyi rendnek lesz a beilleszkedő része, tagja; aki tehát, hogy Krisztust megragadj a szemének tart mindent, amit ez a világrend ad neki és Krisztusért kész atyját anyját, testvérét, a világ hasznát meggyűlölni azaz megtagadja: az győzedelmes! Az ilyen embert bolondnak, excentrikusnak, örültnek, sőt gonosztevőnek fogja nézni a "világ", azaz Sától megtevesztett emberiség. Aki azonban "Krisztus gyalázatát" végig magán hordja /Héb. 11:26./, /I. Kor. 1:18./ az győzedelmes. Győzni tehát annyit jelent, mint Isten oldalára állani, és érte viselni a "világ gyalázatát" mindhalálig! "Világ" alatt pedig nem azokat kell érteni, akiket a kegyesek "meg nem térteknek" neveznek, hanem azokat, akik bármiképpen beilleszkednek a magát dicsőítő és magát szolgáló emberiségnek emberdicsőítő és ideigvaló hasznat kereső rendjébe.

A következő kérdés amelyre feleletet kell kapnunk: mivel győzhetjük le a világot? Erre a Biblia felelete így hangzik: " jeval győzd le a gonoszt " ez a válasz azonban a cselekedetekhez, a jótettekhez utal. Igen, de a hit, jótetteihez és nem az emberi erőfeszítéshez. János arról beszél első levelében, hogy az Antikrisztus szellem? rendszer? törekvés? lelkület? lény? / A görögben csak a semleges névelő: to áll/ Benn van ebben a világban aztán így folytatja: "de ti gyermekeim legyőztétek őket". Tehát nem az éltelen teremtést, hanem a sátáni lelkületű embereket, mert nagyobb aki bennetek van, mint aki a világban van. /I. Ján. 4:4/ Világos ebből, hogy az a jó, amivel a világot azaz az embereket legyőztük nem a mi jószágunk, hanem annak jósa, aki bennünk van, a Szent Szellemé aki Krisztus követőiben lakik. Világosan mondja II. 14-ben is " irtam néktek ifjak, mert erősek vagytok, mert Isten beszéde bennetek marad s legyőztétek a gonoszt! " A győzelem eszköze és oka tehát a keresztyénekben a Szent Szellem által életre keltett Ige, Istennek beszéde, melyet azok szívűben őriznek, szemlélnék, és amelyekben azok hisznek: ezek az Igék pedig a megfeszített Bárány szeretetéről szólnak. Ezekben az Igékben maga Jézus mondja el, aki az Igét szívűben őrizi, az Jézust őrizi szívűben. Ez az élő Ige az a hatalom, melyről János azt mondja: ami Istentől született legyőzi a világot. /I. Ján. 5:4/ Mert ki az aki legyőzi a világot? - ha nem az aki hiszi, hogy Jézus az Istennek fia. Ó az aki víz által és vér által jött! /I. Ján. 5:5/ Aki hittel Jézushoz kapcsolódik és Jézuson keresztül Istennek összenő, abban új élet született, mely legyőzi a gonosz hatalmát.

mellyel szemben Sátán tehetetlen. Ha tehát győzni akarunk, nem erőlködünk kell, hanem csak az Igét s abban Jézust kell őrizni magunkban: ez a csodaszó meg fog őrizni minket mint Jézus mondja: mely kenetet / Szellemtől megelevenített Igét / Főle kaptatok; az bennetek marad . . . ahogy tanított titeket, maradjatok Benne. / 1. Ján. 2:27. /

Ha ezek után a győzedelmesekről szóló klasszikus helyeket, a főpásztori leveleket vesszük szemügyre, a mondottak alapján nem lesz nehéz a győzelem útját meghatározni azokból is. Az Efézusi levél szerint Jel. 2:1-7. / vissza kell térni az első tettekhez, azaz a munkálkodó keresztyén élet kiinduló pontjához az első szeretethez, mely alatt nem a mi emberi szeretetünket kell érteni, hanem a belénk helyezett, az isteni Ige által meggyújtott isteni szeretetet / 1. Ján. 3:16, 4:10. / mely előtt engedelmesen kérve, kívánva, azt meg kell nyitni szívünket. A szmirnai levél csak hűséget kíván a győzedelmesektől: " Légy hű halálig és néked adom az élet koszoruját ", azaz a győzők pályadíját. A pergámoni levél a Bálám tanításától való elfordulást kíván, vagyis szintén hűséget, hogy földi haszonért: az égi dicsőséget el ne áruljuk. A tiatirai levél a Sátán hazug tanításától való elfordulást kíván, hogy meg ne vesztegetessük magunkat a Sátán mélységeivel, pogány tanítások látszólagos szépségeivel és mélységeivel, mely megengedi, hogy a lélek a bűn iránt elnéző legyen. A szárdiaszi levél az alusszékeségtől óv, hogy a világgal együtt el ne aludjunk, mi mint a példázatbeli szüzek. A filadelfiai levél elárulja, hogy a győzelemhez elég a kicsiny erő, ha az hűséggel párosul: ha a keresztyén nem önmagában gyönyörködik mint ez a laodiceai levélben található, hanem kínosért, szellemi ruháért, szellemi látásért az éghez folyamodik. A hűség tehát abban áll, hogy az ég felé fordulunk, Jézusunkba kapaszkodunk, mindent tőle várunk és minden dicsőséget Neki adunk. Az ilyen gyűlekezet Jézus mellett tett bizonyosságtételének szavával legyőzi s az égből alátassítja a Sátánt. / Jel. 12:11. /

A győzelem, melyet az egyház kivív nem evilági lesz. Ellenkezőleg, itt evilágban a keresztyének lesznek legyőzöttek. / Jel. 11:7; 13:7. / a durva testi hatalom legyőzöttel. De itt is ók lesznek szellemi téren a győztesek, amennyiben megtagadják a fenevad képét és száját, azaz nem imádják szépségét és nem olvadnak bele rendszerébe. / Jel. 15:2. / Külsőleg legyőzve, bensejükben ott lesz a vigasztalás, hogy mindent öröközni fognak s erre az örökségre Isten hatalmas Őrsi óket. / Jel. 21:7. / "Evilágban nyomoruságtok lesz, de biztatok én legyőztem a világot!" / Jel. 16:33. /

Mind Ezeket összevetve a győzelem útját nem abban kell keresnünk, hogy egyes cselekedeteinket megjavítjuk, bizonyos bűnökről leszokjunk s magunkat mintegy kiszépsítjük, hogy tetszetősekké legyünk, mindez az ember kiszépsítése, s pontosan az ellenkező irányba visz mint amerre mennünk kell. Az embernek ilyen kiszépsítését szokták általában megszentelődésnek nevezni. Sokan bizonyos alázatos hanggal, vagy szeretetteljes modorral az építik ki emberüket, alázatosan tudnak arról beszélni, hogy milyen bűnösök és ebben az alázatosságban új erényt vélnek felfedezni, mely különösen az ő számukra van fenntartva. Mások a szeretetről beszélnek sokat s a szeretet gyakori emlegetésével azt a látszatot keltik, hogy bennük az erény a normálnál nagyobb mértékben van meg. A modorbéli alázatosságot és szeretetet Sátán szívesen veszi, s ebben egyáltalában nem is szoktak látszatokkal nagyon háborgani híveit. Sátánnak minden kegyesség megfelel, amíg az a hang hangulat, modor, külsőség, Sátán akkor jajdul fel, amikor valaki tenni akarja az alázatosságot és szeretetet, azaz, amikor elítéli legkedvesebb gonoszságait, megvallja, hogy az alázatosság örve alatt saját dicsőségét munkálta, hogy bizonyos jótetteinél, melyeket ő jótetteknek hirdetett, gonosz szándékok vezették; hogy szép szavai mögött ártani akarás húzódott meg, s hogy alázatosságával és szeretetteljes modorával csak meg akarta csalni az embereket. Sátán azt nem viseli el, ha valaki leleplezi gonosz énjét, rosszakaratú szívét. De ez a magunk leleplezése: a győzelem útja, mert ez Krisztus nagyobbítja, bennünket pedig a mélybe alá. A győzelem útja tehát nem bizonyos keresztyén modornak vagy viselkedésnek felvétele, elszajátítása, begyakorlása, hanem irányváltogatás: Krisztus felemelése, magunk aláesztatása, mint ezt Keresztelő Jánosnál látjuk: "Neki emelkednie kell, nekem kisebbé lennem".

/Ján. 3:30/ Ha tehát azt kérdik tőlünk, melyik a győzelem utja? Erre a kérdésre az Ur szavaival felelhetünk: "Vedd fel keresztetted, melyre magadat feszítsd oda teljes hiánytalan engedelmségre Uraddal szemben, tagadd meg magadat", azaz vedd el bölcsességedet, jóságodat, saját terveidet és kutatsd ahelyett Isten szándékát, akaratát; mivel ha ezt teszed, az emberek le fognak nézni, meg fognak vetni, gyűlölni fognak és üldöznek majd téged, mint mindent Jézussal tettek, mikor az már nem okos feleleteket adó kedves gyermek volt, hanem a visszaélésekkel és képmutatásokkal szembeszálló fanitó. Szenvedni lehet makacsságunk és a magunk másokra tukmálása miatt is; de ha valaki az igazságért szeretetben szenved és abban végig kitart, az megkeresztelik az igazságért! Ha dicsőkszel és fölemeled magad a világ eltűri, de ha elveszited magadat a Jézust emeled föl, nem bocsájtják meg.

A győzelem felé vivő uton haladt Pál, jó példát adva az utána törekvőknek. Ő maga mondja, hogy megtérése után nem tanácskozott hussal és vérrel, hanem egész életét arra irányította be, amit Ur kijelentésben mondott neki. Mivel egész életét Istenre tette fel, Isten sokszor és gazdagon kijelentette magát neki, Aztán elfelejtett mindent, ami ő ebben a világban volt: hogy Ábrahám fia, hogy zsidó, hogy héber műveltségű, hogy farizeus és azok között is legbüszkébb, csak egy maradt meg számára a megfeszített Krisztus, ki zsidónak botlás, görögnek ostobaság, Pálnak azonban az élet, a reménység, a jövő volt. Ennek a mennyei céljának, hogy Krisztust meglássa, úgy nekifeküdt, hogy minden más célt szemétnek állított, mellyért küzdeni nem érdemes. Ugy nekifeküdt a célnak, mint a verseny futó! Tenger szenvedésen érkezett el az utolsó földi állomásra a római börtönbe, onnan csak egy út nyílt már: a veszteségre. De Pál más utat látott maga előtt, Jézushoz, az égi trónhoz. Mindent elveszített a földön, de boldog volt, mert megtalálta, elnyerte Krisztust! Így lett győzedelmes!